

Mitt "Kerry-liv" – 40 år med Kerry Blue Terrier

Jag har blivit tillfrågad om att skriva lite om mitt Kerryliv, både som uppfödare av denna fantastiska ras och om mina aktiva år som styrelsemedlem i SKBTK.

Jag och Lochlannaigh Dinah,
(Lotta)1976, min första kerry

Hilda och Inez busar med varandra.
I bakgrunden syns Edith.

För att börja från början så får vi skruva klockan drygt 40 år tillbaka i tiden – till 1976. Jag var på väg att gå ur gymnasiet, insåg att tiden inte längre skulle räcka till för hästar och ridning och beslöt mig därför att skaffa en egen hund.

Hundar har det nästan alltid funnits i mitt liv. Mina föräldrar tog över en silverfärgad dvärgpudellik när jag var i runt fyra år. Mitt stora minne av denna hund var att när det blev sagt god natt till mig och min syster så körde hunden oss iväg till trappan (sovrummet var på ovanvåningen). Om någon av oss försökte gå ner morrade pudeln holfullt. Resultatet var att mina föräldrar roade sig kungligt medan jag och min syster satt och grät i trappan med en morrande dvärgpudel vaktandes det nedersta trappsteget.

Detta trauma till trots, fick mig inte att tycka mindre om hundsläktet och genom åren kom föräldrahemmet att hysa ytterligare en pudel, skotte och sealyhamterrier innan jag bestämde mig för att skaffa min egen hund och min egen ras.

Att det skulle vara en terrier det stod klart och jag började plöja igenom litteraturen för att se vilken ras som skulle bli min. Ingen lågbent hund dock, jag ville ha en ras med lite högre ben än vad skottarna och sealyhamterriern erbjöd, det skulle vara en sportig hund.

En av böckerna jag plöjde igenom var Barbro Eklunds "Terrierboken". Denna bok lästes från pärm till pärm ett antal gånger och den i särklass vackraste rasen i denna bok var kerry blue terriern. Men beskrivningen av denna bildsköna ras stod inte riktigt i paritet med utseendet

Citat ur boken: "Det finns knappast en terrierras som är i så trängande behov av en fast hand som just Kerry Blue Terriern. Endast i rätta händer har den förutsättningar att bli till sin fördel. Det vore dumt att förneka att den har en betydande skärpa och förstår att utnyttja alla tillfällen som bjuds att ta kommandot. Därför vill det till att från första början visa den lilla valpen vem som bestämmer, senare kan den bli svår att rå på. Varje ansats till aggressivitet måste kvävas i sin linda, och att leka på ett retsamt eller hetsande sätt med en kerryvalp får ses som rent fördärligt..."

Detta textstycke gjorde att jag kände viss tvekan inför mitt val att köpa en kerry.

När jag senare såg rasen på utställningar fick jag en helt annan bild än den som fanns beskriven i Terrierboken. Den hund jag såg var en alert, glad och kontaktsökande hund, tre egenskaper som tilltalade mig.

Min syster hade sen tidigare köpt en sealyham från Kennel Lochlannaigh i Norge. Eftersom kontakten med dem var etablerad och de också hade uppfödning av kerry blue terrier, beställde jag en tik för utställning och avel från denna kennel.

På så sätt kom det sig att jag på våren 1976 hämtade min första kerry, SE NO uCh Lochlannaigh Dinah "Lotta" på den nerlagda flygplatsen Bulltofta dit hon kom i en plomberad låda med lastbil från Kastrup.

Starten på mitt "kerryliv"

SE NO uCh Lochlannaigh Dinah var alltså min första ut-

→

Längs till vänster:
Lochiannaigh Dinah.

SE uCh Puck Fair All In One,
Chammie.

ställnings- och avelstik. Hon var ingen lysande stjärna på utställningshimmelen men lyckades ändå få sin champion-titel förhållandevis snabbt – klippningen till trots. Lotta parades 1978 med den fantastiskt fina kerryhanen CA Int Nord uCh Music's Right On som på den tiden skördade stora segrar i utställningsringen. Parningen resulterade i en tikvalp som fick det passande namnet "All In One". Det blev ytterligare en kull efter Lotta också den med endast en tikvalp "Blue'N Blithe". Det blev alltså en blygsam start på min karriär som uppfödare, två kullar med sammanlagt två valpar – men samtidigt med meriten att 100 % av valparna blev utställningschampions.

Eftersom jag sålt båda valparna och Lotta bara gav en valp i varje kull, fick jag låna All In One för att komma vidare med min avel. Det var också vid den här tiden, år 1981, som jag registrerade mitt kennelnamn Puck Fair SE uCh Puck Fair All In One förtjänar att nämnas lite mer i sammanhanget. Trots att hon var såld fick jag den stora förmånen att få låna henne till utställning och avel. Hon var precis som sin pappa lite robust i typen med bra vinklar och massor av utstrålning. "Chammie", som hon kallades för, fick flera BIR-vinster och på terrierklubbens utställning i Bäckaskog 1983 placerades hon som BIS-2 för rasspecialisten Malachy McGeown som födde upp Kerry Blue Terriers under det välkända kennelnamnet Granemore. "Chammie" fick två kullar. I den första kullen som var efter NO SE uCh Music's Double-O-Seven fick jag fem valpar, en hane och fyra tikar. Ur denna kull behöll jag en tik SE uCh Puck Fair Count Me In. "Vicky" Fram till 1982 hade man inte en tanke på att höftleds-dysplasi fanns hos andra raser än de storväxta. Ryktet började spridas att en Kerry hade diagnostiserats med HD och det var i denna veva som många uppfödare började röntga sitt avelsmaterial, så även jag. SE uCh Puck Fair All In One hade tack och lov godkända höfter men "Vicky" som jag planerat att fortsätta min avel med hade HD 2 vilket motsvarar dagens HD grad D.

Jag lånade då in SE uCh Puck Fair All In One till en andra kull, och parade henne med DE DK IE uCh Lou-

isburgh Mowing the Wind som på den tiden befann sig hos kennel Gilycuddy i Danmark. Trots att avståndet inte var långt till hanhunden (ca 5 mil fägelvägen) så försvarades parningen av ett retfullt karantäntvång. Men, med hjälp av veterinärer på båda sidor om sundet och en termoskanna (som fortfarande finns kvar i skåpet här hemma) fullbordades parningen genom insemination. Resultatet blev två hanvalpar däribland SE uCh Puck Fair Dane On Move som ställdes ut och blev SE uCh. Två hanhundar var dock ett streck i räkningen då jag nu stod utan tik att fortsätta min avel med. 1983 importerade jag därför en tik från Lorana Sullivan i England, SE uCh Liathghorm Snow Bird "Alice".

Styrelsearbete och annat

Mitt intresse för att engagera mig i Svenska Kerry Blue terrierklubben hade vaknat till liv i början av 80-talet och 1982 blev jag invald som suppleant i styrelsen. När jag tänker tillbaka på hur det var att sitta i en styrelse då mot nu så är det som natt och dag. Det var några år sen nu och man får tänka på att det fanns inga datorer med e-post och telefonen gick på fast linä.

Doris på skogs promenad med tre då osålda valparna "Kasper", "Julius" och "Ludde".

Mycket av styrelsearbetet sköttes därför med hjälp av telefon, skrivmaskin och snigelpost. Å andra sidan hade rasklubbarna inte lika stora krav på sig från moderklubben SKK som idag, utan största delen av tiden lades ner på att arbeta för medlemmarna genom att arrangera utställningar, göra rasklubbtidning etc.

Under de kommande elva åren satt jag som sekreterare i SKBTK's styrelse i åtta år och i redaktionen för Kerry Nytt i tio år. Det var under denna period som jag också satt med i styrelserna för såväl Sydsvenska Terrierklubben som Svenska Terrierklubben så några problem med att sysselsätta mig på fritiden hade jag verkligen inte. När jag nu tänker tillbaka så minns jag 80-talet som en väldigt rolig tid. Mycket engagemang med många trevliga upplevelser och nya bekanskap, både som utställare, uppfödare och styrelsemedlem.

En liten anekdot som jag väl kommer ihåg från den tiden, det var när jag gjorde Kerry Nytt som producerades med hjälp av en gammal hederlig skrivmaskin. 1987 lärde jag känna några grannar som hade en dator, en Macintosh med layoutprogrammet "Pagemaker". När jag berättade om mitt arbete som redaktör för Kerry Nytt blev jag erbjuden att få låna denna dator – "so far so good". Grannen hade en datorbutik och han erbjöd att vi kunde skriva ut tidningen på hans arbete efter att jag lagt in text och bilder i programmet. När vi skrev ut tidningen såg den förfärligt ut. Jag hade av gammal vana tryckt "enter" varenda gång texten nådde högerkanten på sidan. Detta resulterade i att vi fick sitta en hel kväll och plocka bort alla radbrytningar för att få till en snygg och prydlig tidning. JA, vissa lär sig nymodigheternas

finesser den hårda vägen och tack och lov håller vänskapen med grannen än.

Tillbaka till mina hundar... SE uCh Liathghorm Snow Bird "Alice" kom till mig i slutet av 1983. Hon var dotter till DE DK IE uCh Louisburgh Mowing The Wind, mamman exporterades från Danmark till England direkt efter parningen och Alice föddes i engelsk karantän.

Alice kom att bli min stamtik för kommande två generationer Puck Fair valpar och finns även långt bak i stamtavlan hos en av mina nuvarande kerrys C.I.B. Nord uCh McDuffy's Hotline-Puck Fair. "Alice" blev snabbt svensk utställningschampion och blev "Lundakändis" när hon på en lokal brukshundsklubbstutställning blev BIS och "Väckraste hunden i Lund" en merit som resulterade i ett "hemma hos reportage" i Sydsvenska Dagbladet.

När det blev dags att para "Alice" blev det åter dags att plocka fram termoskannan och bege sig över sundet för att hämta hem lite fårsk hundspärma. Denna gång var det GB IE uCh Louisburgh Oilean Cliara som fick äran att bli pappa till min E-kull bestående av tre hanhundar och tre tikar. Ur denna kull behöll jag en tikvalp, SE uCh Puck Fair Easy On The Eyes "Edith"

E-kullen är i mina ögon en av de bästa kullar jag har fött upp. Tre av valparna ställdes ut och blev utställningschampions, min "Edith" – SE uCh Puck Fair Easy On The Eyes, "Sara" LP SE uCh Puck Fair Eye In The Sky och "Ebbe" SE uCh Puck Fair Earl Of Eire.

I mitten av åttiotalet blev jag övertalad av Anne-Marie Poulsen, kennel Gillycuddy i Danmark att para "Alice" med Lena Carlssons Int Nord uCh Elbrley's Rock Island

BIS uppfödargrupp 1990

Rocket. Det var i och för sig ingen kombination jag själv hade tagit initiativ till, men jag lät mig övertalas och åkte till Hässelby i Stockholm där Lena bodde på den tiden. Besöket resulterade i en kull på 8 valpar och Kerry blue terriers var då som nu inte den mest lättsålda rasen. Nåja, Lorana Sullivan, kennel Liathghorm skulle ha en harvalp, Anne-Marie en tikvalp och Rocky's matte Lena Carlsson skulle ha en harvalp som betalning för parningen. Jag hade dessutom fått löfte om att alla valpar som jag inte lyckades sälja skulle Anne-Marie ta över till Danmark och sälja där. Det slutade med att två tikar och en hanhund åkte över sundet samma dag som Olof Palme mördades, så den 28 februari 1986 är en dag jag minns av två vitt skilda anledningar. En tik och en hane ur denna kull hamnade så småningom i USA där de ställdes ut och hanhunden US uCh Puck Fair Front Page News blev amerikansk champion och kom att användas i avel. "Parningsvalpen" SE uCh Puck Fair Face To Face "Sixten" ställdes flitigt ut av Lena Carlsson och blev SE uCh. Själv behöll jag en tik som sattes hos fodervärd SE uCh Puck Fair For Your Eyes Only "Frida". Sammantaget kan jag konstatera att det blev en lyckad och framgångsrik kombination.

Under några år samarbetade jag med Owe Wi-man, kennel Blue Heaven. Vi importerade bland annat en hanhund från England tillsammans SE NO uCh Liathghorm Rhapsody In Blue som Owe hade hemma i Köping. "Jim" som han kallades, kom att användas i avel och är pappa till sammanlagt sex valpkullar i Sverige. Ett annat projekt som Owe och jag hade gemensamt var när vi importerade fryst sperma efter en amerikansk hanhund US uCh Paxon's Dancers Image. Detta projekt resulterade i att jag (såvitt jag vet – och rätta mig gärna om jag har fel,) står som uppfödare till världens första Kerry blue Terrierkull som är född efter insemination med frusen sperma. Och här kommer ytterligare en anekdot...

Mina planer i slutet av 1987 var att para "Edith" med US uCh Paxon's Dancers Image via insemination och min fodervärdstik "Frida" med SE NO uCh Liathghorm Rhapsody in Blue. Förhoppningen var att det skulle inträffa med några månaders mellanrum. Men så blev det inte... Tikarna började löpa med två dagars mellanrum. Rolf (min "husband to be"...) och jag diskuterade saken och kom överens om att det troligen inte skulle bli så många valpar efter tiken som skulle insemineras. Vi konstaterade också att det hade kostat en hel del pengar att importera sperman så vi behövde den andra kullen för att finansiera projektet om det nu skulle gå fel.

Sagt och gjort, vi hade ingen bil på den tiden,

så vi tog tåget upp till Köping en dag i mitten av december med två löptikar. (Om ni någon gång har åkt i SJ's djurkupé med löptikar så kan ni nog ana lite av de strapatser denna resa medförde.) Väl framme hos Owe parades "Frida" med "Jim" och sen fortsatte resan med tåg till Uppsala för att två dagar senare inseminera "Edith" hos Catharina Linde på veterinärhögskolan. Sen var det bara att ta tåget hem och vänta och se.

Nio veckor senare blev det Jackpot. "Frida" nedkom med sex tikvalpar den 17 februari och två dagar senare "Edith" med sju valpar, två hanhundar och fem tikar. Om jag inte haft ångest innan så fick jag det då. Där satt vi i en treumslägenhet i Lund med sammanlagt tretton valpar och tre vuxna hundar!

Ibland vill ödet en väl, så också i detta fall. Sydsvenska Dagbladet hade på den tiden en hundintresserad journalist "Karzo", som varje lördag presenterade en hundras i tidningen. I samband med att jag väntade dessa kullar blev jag uppringd av Karzo, hon planerade att presentera kerry blue terrier i ett lördagsnummer lite längre fram och hon undrade om hon fick intervjua mig om rasen. Artikeln publicerades när valparna var några veckor gamla under rubriken "En blå hund från gröna ön" och resulterade i ett ökat antal valpintressenter.

Äventyret slutade med att jag satt kvar med en tik ur varje kull, SE NO uCh Puck Fair High Wide'N Handsome "Hilda" och SE uCh Puck Fair If It's It "Inez". Eftersom jag av princip inte vill ha fler hundar än två hemma så fick "Alice" flytta hem till mina föräldrar och "Edith" flyttade två trapphus bort, till grannen som varit vänlig att låna ut sin dator till produktionen av Kerry Nytt.

Tyvårr slutade mitt avelsarbete i och med dessa kullar – åtminstone för ett tag framöver. Jag ställde flitigt ut "Hilda" och "Inez" och andra av mig uppfödda Kerrys under ytterligare ett antal år. Flera av dem blev utställningschampions och jag fick fina vinster bland annat i uppfödargrupper.

Livet tog en ny vändning 1989, vi flyttade till Stockholm. Långa pendlingsavstånd i kombination med att mitt goda rykte som uppfödare var lokaliserat till Skåne och jag hade fått börja om på en ny marknad. Dessutom var konkurrensen om valpköpare större i Stockholm. Detta var anledningarna till att jag beslöt mig för att inte ta flera kullar på ett tag. Det blev följaktligen så att "Hilda" och "Inez" med tiden blev vanliga hemmahundar och familjelivet tog vid.

Åter en kerry i huset

Efter tolv år i Stockholm flyttade vi tillbaka till Skåne och 2004 var barnen så stora att vi såg möjligheten att åter skaffa hund.

Liathghorm Rhapsody In Blue

Liathghorm Snow Bird

Puck Fair Dane On Move

Puck Fair Earl Of Ere

Puck Fair Eye In The Sky

Puck Fair Face To Face

Puck Fair High Wide'N Handsome

Puck Fair Easy On The Eyes

Rasen var det ingen tvekan om. För mig är det "En gång en kerry – Alltid en kerry". Jag läste på nätet om Multi uCh Opus de Chapeau Terrier och bestämde mig för att jag skulle försöka få tag på en valp efter honom. Ylva Alpheim, kennel Yvenus hade parat en tik med Opus och resultatet blev att vår härliga SE uCh Yvenus Piraya "Doris" flyttade hem till oss en dag i början av mars 2005.

Att börja om med en ny Kerry efter flera års uppehåll kändes på ett sätt som att komma hem igen och det dröjde inte länge förrän fritiden åter fylldes med utställningar och styrelsearbete.

Det blev också ytterligare en valpkull 2007 när "Doris" parades med Ch Remus Braudag och fick en kull på sex valpar, fyra hanhundar och två tikar. Den i exteriört bästa av dessa valpar är SE uCh Puck Fair Jumpi'N Jack Flash, en hanhund som drar uppmärksamhet till sig när han går med husse och matte på "stan". Men tyvärr är det där med utställning inte "hans grej" så förutom championtiteln har han inte lyckats ta några större vinster.

SE uCh Yvenus Piraya är också en av de mest fotograferade hundar som jag haft. Min dotter Andrea hade under ett antal år "Doris" som favoritfotoobjekt och flera av dessa bilder har genom åren använts till omslag för Kerry Nytt etc.

Till skillnad från sin son så har "Doris" alltid älskat utställning. När vi har packat oss i väg för att ställa ut min andra hund Agnes har Doris ställt sig i vägen för att berätta att hon också vill följa med. När hon fyllt tio år tog vi ett gyllene år tillsammans då jag ställde henne i veteranklass. Någon hund med mer livsglädje får man leta länge efter och utställningssäsongen resulterade i att hon blev Årets Kerryveteran 2015.

Under en längre tid hade jag sagt till Rose-Marie Sunnarväder, Kennel McDuffy's att om hon parade sin irländska import Irisblu Hotpants "Maja" med Int

McDuffy's Hotline-Puck Fair

Nord uCh McDuffy's Sean of Connemara "Viggo" så var jag intresserad av en tikvalp. Dels tycker jag väldigt mycket om kynnet hos båda dessa hundar, dels skulle jag få tillbaka mina gamla linjer som sträcker sig bak till SE uCh Liathgorm Snow Bird.

Så kom det sig att familjen i slutet av 2011 kunde hämta hem vår fina "Agnes" C.I.B. Nord uCh McDuffy's Hotline-Puck Fair. Åh så roligt jag har haft med denna hund. Hon har gått riktigt bra på utställning, BIS-valp på SKK-utställning i Hässleholm, flera BIR-vinster, cert, cacib med mera och i jakten på titlar har hon tagit oss med på utställningsresor till Finland, Tyskland, Bornholm etc.

När Agnes var två år började jag leta efter en lämplig hanhund att para henne med. Valet föll på hanhunden Torum's Calico Jack At Irisblu som just då befann sig hos Kennel Irisblu på Nordirland. I början av 2015 inseminerades Agnes i Danmark och ultraljudet fyra veckor senare visade att hon bar på minst sex valpar. Men tyvärr ville ödet annat. Sex veckor in i dräktigheten blev hon dålig i livmodersinflammation, valparna var borta och enda möjligheten för Agnes att överleva var att operera bort livmodern.

Jag är tacksam över att Agnes överlevde. En mer mysig och godhjärtad hund får man leta länge efter - hon är så långt från Barbro Eklunds beskrivning av Kerry Blue terrier som man kan komma.

I skrivande stund har jag tagit ett steg tillbaka från utställnings-, avels- och styrelseengagemang. Jag slickar fortfarande såren efter den förlorade valpkullen och livet består ju av så många andra saker. Samtidigt är jag lycklig och tacksam för mina två underbara kerrys här hemma.

Doris och Agnes är inte mina sista kerrys och vem vet, kanske det också blir en ny kull valpar så småningom...

Dorte Bernro
Foto: Familjen Bernro

Venus Piraya

Puck Fair If It's It

Puck Fair Jumpin' Jack Flash

Puck Fair Front Page News